

РЕШЕНИЕ

№ 4946

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 57 състав, в публично заседание на 03.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12778** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на БЕГУМ ШАХ ЛУТФА, гражданин на Б., чрез адв. И. И., САК, срещу отказ за издаване на виза "С", рег. № DEL 19002557, постановен на 09.09.2019 г. от завеждащ консулска служба при Посолството на България в Д., И.. Изразяват се съображения за неговата материална незаконосъобразност. Претендират се разноски.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП не изпраща представител за учадтие в производството.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства:

Жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Приложил е към заявлението си доказателства за наличие на средства по банкова сметка, Покана-декларация, в която изрично е посочена роднинската връзка с поканилото го лице, доказателства за основанията и целта на посещенията и др.

В оспорения отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване като правно основание е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, а като словесен еквивалент на фактическото основание – "Представените документи не

доказват по категоричен начин действителната цел на пътуването и намеренията на апликанта да напусне в срок и по определения ред Република България.

Декларираната роднинска връзка не е доказана с документ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт. Ето защо, същата е допустима. По същество е основателна, по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, което предполага произнасяне по въпроса относно издаването на оспорвания административен акт от компетентен орган. В процесния случай отказът е издаден от служител в посолството на Република България в Д., И., поради което изискването за компетентност не е нарушено.

Съгласно чл. 9г от Закона за чужденците в Република България, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът дължи произнасяне и по въпроса относно обстоятелството на издаване на процесния отказ в съответствие с административно производствените правила. Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Съгласно чл. 1, т. 1 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи, с инструкцията се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в български задгранични представителства. В процесния случай, искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в български задгранични представителства е регламентирана в глава трета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Инструкцията Министерството на външните работи чрез дирекция "Консулски отношения" съгласува заявленията за издаване на визи по чл. 1, т. 1, 2 и 4 с Държавна агенция "Национална сигурност". Като доказателство по спора е представено и прието писмо рег. № М-3370/10.06.2020 г. от заместник-председателя на Държавната агенция "Национална сигурност", съдържащо изявлението, че съгласувателната процедура по подаденото заявление от БЕГУМ ШАХ ЛУТФА е осъществена от специализирана дирекция в Държавната агенция "Национална сигурност". Отражено е и обстоятелството, че Държавната агенция "Национална сигурност" не разполага с данни апликантът БЕГУМ ШАХ ЛУТФА да е заплаха за националната сигурност съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България. Следователно от събраните по делото доказателства може да се направи обоснован извод, че отказът за издаване на виза е бил съгласуван с Държавната агенция "Национална сигурност?". Настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че в процесния случай единственото и необходимо условие (по отношение издаването на акта в съответствие с административно производствените правила) е да е била спазена процедурата, като без значение за законосъобразността на оспорвания отказ е дали съответните становища на

съответните компетентни за това органи са мотивирани или пък не, както и какво е тяхното съдържание, а именно дали същите възразяват по направеното искане за издаване на виза или не. Посочените становища представляват част от процедурата по издаване на административен акт и изискването за мотивиране е изискване за мотивиране именно на този акт, а не на становищата, предвидени като част от административното производство по издаване на административния акт.

В процесния случай, отказът е издаден от консулско длъжностно лице – съветник, завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в Д.. По делото е приложена заповед № 36/24.06.2019 г. на посланика на Република България в Д., съгласно която считано от същата дата издателят на отказа е оправомощен да изпълнява в пълен обем функциите на завеждащ консулската служба, включително и има правомощието да подписва формуляр към Приложение № 7 към чл. 34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

При тези обстоятелства, съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Съдът счита, че оспореният административният акт е издаден при нарушение на изискването за форма, посочено в чл. 59, ал. 2 АПК. Част от задължителното съдържание на същия са фактическите и правните основания за издаването му. На практика това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма (аргумент от чл. 59, ал. 2 АПК). Мотивите имат за цел да разкрият волята на административния орган, както и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Същите подпомагат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, както и позволяват проверката, извършвана от съда при надлежно сезиране от страна на засегнатото лице.

В конкретния случай, в мотивите на отказа е налице цитиране на правното основание – чл. 10, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Фактически основания обаче на практика не са посочени.

В оспорения отказ е изложено бланкетно изречение, в което декларативно се сочи, че заявената цел на пътуване е неубедително доказана, Миграционен риск и гражданинът на Великобритания реално не пребивава в РБ. Това на практика е словесно описание на разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ. Защо административният орган е приел, че жалбоподателят не доказва, при това убедително, целта и условията на своето пътуване, не става ясно.

Що се касае до второто правно основание – това по т. 24, което касае отказ за издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване, изобщо липсва дори и лаконично изявление, още по-малко аргументирано становище.

В своята съвкупност, това води до извод, че административният акт, под формата на изричен писмен отказ да се издаде виза, е издаден при липса на мотиви.

Съдът намира, че административният акт е издаден и при нарушение на материалния

закон.

Разпоредбата на чл. 10, т. 17 от ЗЧРБ въвежда като изискване да се докаже целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за виза. Това доказване трябва да е достоверно.

Съгласно цитираната норма, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване на целта на пътуването жалбоподателят е представил следните доказателства: Покана - декларация за частно посещение на чужденец в Република България и декларация за осигуряване на издръжка от страна на нейния брат.; застраховка за пътуване; Извлечение от банкова сметка. В своята съвкупност, доказателствата, представени в хода на административното производство доказват, че целта на пътуването на БЕГУМ ШАХ ЛУТФА до Република България е посещение на близък родственик.

За доказано, с оглед представената декларация за адрес, копие на документ за постоянно пребиваване на нейния брат, и предвид липсата на доказателства, които да ги опровергават, следва да се приеме и обстоятелството, че е осигурена жилищна площ за чужденеца, в апартамент в [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Последното има отношение към доказване условията на пребиваване от страна на заявителя, което също е обстоятелство, което има значение за правилното прилагане на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Както вече бе посочено, от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването. Не са посочени и други конкретни фактически основания за отказ за издаване на виза. Последното обстоятелство води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. Той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване – едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза за краткосрочно пребиваване на БЕГУМ ШАХ ЛУТФА. Същият е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ и във връзка с въведеното основание по т. 24 на чл. 10 от ЗЧРБ, че виза за краткосрочно пребиваване се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността и съдържанието на приложените документи и надеждността на направените от чужденеца изявления за намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

По изложените съображения, издаденият отказ се определя като незаконосъобразен. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на

това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

Относно своевременно заявеното искане за разноски и с оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат реално направените разноски в размер на 392.00 лв. за адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на БЕГУМ ШАХ ЛУТФА, гражданин на Б., чрез адв. И. И., САК, срещу отказ за издаване на виза "С", рег. № DEL 19002557, постановен на 09.09.2019 г. от завеждащ консулска служба при Посолството на България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба в Посолството на Република България в Д., И., чрез дирекция "Консулски отношения" в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на БЕГУМ ШАХ ЛУТФА, гражданин на Б., разноски по делото в размер на 392,00 /триста деветдесет и два/ лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховен административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: